

JUF BRAAKSEL EN DE MAGISCHE RING

Carry Slee

met
illustraties van
Iris Boter

Juf Braaksel

en de magische ring

www.carryslee.nl

© Carry Slee 2018

© Illustraties: Iris Boter, 2018

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 4329 9

ISBN 978 90 488 4330 5 (e-book)

NUR 282

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor mijn oudste kleinzoon Florian,
waar ik zo trots op ben.

1

Op maandagochtend staat er rekenen op het rooster, maar de klas van juf Evi heeft daar geen tijd voor. Straks gaan ze optreden voor het nieuwe hoofd van de school. Ze hebben net de laatste repetitie achter de rug.

‘Ik wil mijn solo nog een keer oefenen,’ zegt Lotte.

‘En wij willen onze moves nog een keer doen, juf.’

‘Nee jongens, daar is nu geen tijd meer voor. Juf Brakel kan elk moment hier zijn.’ De leerlingen kijken haar gestrest aan. ‘Jullie hoeven niet bang te zijn, bij het afscheid van meester Jaap ging het ook prima.’

Ze krijgen meteen weer vertrouwen als ze eraan denken. Meester Jaap vond hun voorstelling geweldig. Niet alleen het lied, maar ook de hiphopmoves die ze bij de muziek hadden gemaakt. Na afloop gaf hij ze allemaal een hand.

Ze hebben er zin in, de hele week hebben ze geoefend en nu is het eindelijk zover.

Lotte kijkt naar Thijs. Hij mag de laptop bedienen. Ze ziet aan zijn gezicht dat hij het ook spannend vindt. Daan controleert de beamer.

Juf Evi heeft ze er niet eens bij hoeven helpen. Ze hebben het allemaal zelf voorbereid. Vol spanning kijken ze naar de deur.

‘Juf Brakel zal zo wel komen,’ zegt juf. ‘Ik weet zeker dat ze het prachtig gaat vinden.’

Thijs gluurt door het raam van de deur. ‘Daar komt ze!’ Maar tegelijk schrikt hij. Is dat soms dat mens dat vaak langs hun huis fietst? Hij weet het niet en neemt snel zijn plek in.

Lotte let niet op Thijs. Ze voelt haar hart sneller kloppen.

Zodra de deur van de klas opengaat start Thijs de muziek. Juf Brakel staat nog niet binnen of ze beginnen te zingen. Vol trots kijken ze naar het nieuwe hoofd van de school. Zo’n verrassing had ze vast niet verwacht, denkt Lotte. Maar dan ziet ze het gezicht van juf Brakel. Met haar handen op haar oren loopt ze naar de laptop, dan duwt ze Thijs opzij en zet ze de muziek uit.

Woest kijkt ze juf Evi aan. ‘Wat is dit voor lawaai? Noemt u dit rekenen? Het lijkt hier wel kermis.’

Het is doodstil in de klas.

‘Mijn leerlingen wilden u verrassen met een welkomstlied,’ zegt juf Evi.

‘Noemt u dit een verrassing? Deze chaos? Goede resultaten, daar kunt u me mee verrassen. Maar niet met deze herrie.’

‘Meester Jaap werd er altijd heel blij van als de kinderen optraden,’ zegt juf Evi.

‘Dat zal best. Het is maar goed dat hij met pensioen is. Het bestuur heeft mij niet voor niets aangesteld op deze school. Er moet hier heel wat veranderen om de school weer op de kaart te krijgen. Ik val van de ene verbazing in de andere. Weet u hoe ik het hier noem? Een puinhoop.’ Ze kijkt de klas aan. ‘Waar wachten jullie op? Zet de tafels en de stoelen onmiddellijk terug. Aan het werk. U spreek ik later.’ En ze loopt de klas uit.

Groep zes is sprakeloos. Zo’n reactie had niemand verwacht.

‘Was meester Jaap er nog maar,’ zegt iemand.

‘Die juf Brakel lijkt me niks,’ zegt Bram.

‘Juf Braaksel zal je bedoelen,’ zegt Daan.

Nu schiet de hele klas in de lach. Juf Evi doet net of ze het niet heeft gehoord, maar ze zien dat ze moeite moet doen om haar lachen in te houden.

‘We hebben alles voor niks gedaan,’ zegt Lotte teleurgesteld.

‘Welnee!’ zegt juf Evi. ‘Jullie hebben een geweldige voorstelling gemaakt. Niet voor niets. Juf Brakel waardeert het jammer genoeg niet, maar ik zal er eens over nadenken wie we wel blij kunnen maken met deze voorstelling.’

Onderweg naar de gymzaal raken ze er niet over uitgepraat.

‘Ik doe nooit meer iets voor die Braaksel,’ zegt Daan. Daar is iedereen het over eens. ‘Ze heeft onze hele voorstelling verpest.’

Ze steken de straat over. Thijs vraagt zich nog steeds af of het dezelfde vrouw is die zo vaak langs hun huis fietst. Ze lijkt er wel op, maar zeker weten doet hij het niet.

‘Wacht, mijn oorbel,’ zegt juf als ze aan de overkant zijn.

‘Daar ligt-ie!’ roept Daan en hij wijst naar het midden van de weg. Juf wil hem pakken, maar er komt net een auto aan. Als hij er maar niet overheen rijdt, denken ze. En ja hoor, als de auto voorbij is zien ze de oorbel op straat liggen. Helemaal verpletterd.

‘Wat jammer,’ zegt juf. ‘Mijn lievelingsoorbellen. Nou ja, niks aan te doen,’ vervolgt ze en ze loopt door. Maar ze zien aan haar gezicht dat ze het heel erg vindt.

Ze komen langs het bejaardenhuis. De opa’s en oma’s die daar wonen zwaaien altijd naar ze.

‘Kom op, jongens!’ roept juf als ze terugzwaaien. In plaats van door te lopen gaat ze het bejaardenhuis in. Ze wenkt dat de klas mee moet komen.

Wat is juf Evi van plan? Ze loopt de zaal in waar de oude mensen koffiedrinken. ‘De bewoners zwaaien altijd zo lief naar mijn leerlingen. Nu komen ze iets terugdoen,’ zegt juf tegen een van de verzorgsters.

‘Wat ontzettend lief,’ zegt de verzorgster. ‘Een beetje vrolijkheid kunnen we hier altijd gebruiken.’

De leerlingen kijken hun juf verbaasd aan. Maar als ze haar iPad tevoorschijn haalt snappen ze ineens wat ze van plan is.

‘Yes!’ roepen ze, en ze zetten wat stoelen en tafels aan de kant zodat ze genoeg ruimte hebben. Thijs gaat bij de iPad staan. Hij vraagt zich af of de muziek niet te ruig is voor die oudjes. Zo meteen doen ze allemaal hun handen op hun oren, net als Braaksel.

De bewoners kijken met stralende gezichten naar de kinderen.

Als juf het teken geeft, zet Thijs de muziek aan. De voorstelling barst los. De oudjes doen hun handen niet op hun oren, maar klappen met de muziek mee. Sommigen staan op en dansen. Als Lotte haar solo zingt krijgt ze applaus. Iedereen is enthousiast, ook de verzorgers.

‘Geweldig!’ wordt er in koor geroepen als de voorstelling voorbij is. ‘Bis, bis!’

‘Jullie horen het,’ zegt een van de verzorgers. ‘Het is een groot succes!’

Ze krijgen allemaal een plak cake en wat te drinken.

‘Hoe kwamen jullie op het idee van deze voorstelling?’ vraagt een bewoner.

‘Meester Jaap ging met pensioen,’ zegt juf Evi. ‘En toen hebben ze een afscheidslied voor hem gemaakt. Zo is het begonnen.’

‘Dat lied willen we ook horen!’ roepen een paar bewoners.

Groep zes kijkt juf Evi aan. ‘Ja, juf!’

‘Eigenlijk moeten we naar gym,’ zegt juf, ‘maar vooruit, we maken een uitzondering.’

Opnieuw treedt groep zes op. En de bewoners dansen weer even enthousiast op de muziek mee.

Een groepje leerlingen kijkt vragend naar juf Evi. Ze knikt dat ze mee mogen dansen.

Julian springt ertussen, gaat op zijn handen staan en danst. Hij maakt grappige bewegingen met zijn benen in de lucht. De oudjes klappen voor hem. Hij wordt zo enthousiast dat hij opspringt en met een oude dame gaat dansen. Hij heeft succes, maar daardoor wordt hij wilder en wilder. Hij wil haar in het rond zwieren.

Iedereen weet dat het mis kan gaan als Julian zo enthousiast is. Daarom draait juf Evi de muziek steeds zachter, totdat je niets meer hoort. Julian brengt de dame naar haar plaats terug en maakt een buiging voor haar.

De bewoners vinden het heerlijk dat de leerlingen van juf Evi er zijn. En groep zes geniet van het succes. Nu hebben ze hun voorstelling toch niet voor niks ingestudeerd. Ze mogen nog even napraten en dan kijkt juf op haar horloge 'Nu moeten we echt weg, de gymles is al voorbij. Ik wil niet te laat terug in de klas komen.'

Een kwartier later lopen ze de school binnen. Iedereen is in een tophumeur. Maar als ze bij het lokaal aankomen, staat juf Brakel voor de deur.

'Mag ik vragen waar deze kinderen vandaan komen?' vraagt ze. 'Niet van de gymzaal. Ik kreeg net een telefoontje van het bejaardenhuis. Iemand schijnt zijn gymspullen daar te zijn vergeten.'

'Dat klopt,' zegt juf Evi. 'Groep zes heeft de bewoners daar een geweldig uurtje bezorgd met hun voorstelling.'

Juf Brakels ogen worden groot. 'Ik spreek u na de les, juf Evi.' Ze draait zich om en loopt weg.

2

De bel is nog niet gegaan, of Thijs en Lotte rennen de klas al uit.

Even later racen ze op hun fiets weg. Ze willen zo snel mogelijk bij Thijs' huis zijn. Thijs woont aan het water. Als hij straks thuiskomt, ligt daar een motorboot. Thijs wilde al heel lang zo'n boot, maar zijn vader vond het veel te duur. 'Als ik er één voor een goeie prijs kan krijgen, dan koop ik hem voor je,' had zijn vader beloofd. En nu is het zover. Zijn vader zag een advertentie van een oude motorboot en die heeft hij vandaag voor hem gekocht.

'Ik ben zo benieuwd hoe hij eruitziet,' zegt Thijs onderweg.

'Het maakt niet uit dat hij heel oud is,' zegt Lotte. 'We knappen hem zelf helemaal op.'

Ze stoppen bij Lottes huis om haar hond Max op te halen. Lotte hoeft de deur maar open te doen en Max rent naar buiten. Blij springt hij tegen Lotte op, en Lotte slaat haar armen om Max heen. Thijs moet altijd lachen als hij die twee ziet. Ze zijn ook zo dol op elkaar.

'We gaan meteen door naar Thijs' huis,' zegt Lotte als ze haar stiefvader Fred in de deuropening ziet staan. 'Vandaag krijgt Thijs zijn boot, we gaan varen.' Ze springt snel weer op haar fiets.

‘Veel plezier!’ roept haar stiefvader haar na.

Lotte zingt op de fiets. Thijs is het wel gewend, ze zingt altijd. Hij wordt er vaak blij van.

Het laatste stukje rent Max voor hen uit. Als hij bij het water komt, duikt hij er meteen in.

Ze crossen het zandpad op.

‘Wie het eerste bij de boot is,’ zegt Lotte. Ze neemt een spurt, maar Thijs racet haar voorbij. Thijs moet lachen, Lotte probeert altijd van hem te winnen, maar het lukt haar nooit. Hij kan gewoon keihard fietsen.

Thijs komt als eerste bij het water aan, maar hij ziet geen boot.

Lotte kijkt ook verbaasd naar het water. Dan komt Thijs’ vader naar buiten.

‘Het spijt me, jongen, ik moet je teleurstellen. Die vent had de boot al verkocht toen ik kwam.’

‘Hoe kan dat nou?’ zegt Thijs. ‘Je had toch gezegd dat je de boot kwam kopen?’

‘Blijkbaar kwam er iemand langs met een heel goed bod en toen heeft hij hem verkocht.’

‘Wat gemeen!’ zegt Thijs.

‘Hartstikke gemeen,’ zegt Lotte.

‘Ik baal er zelf ook van,’ zegt Thijs’ vader. ‘Had ik hem gisteravond maar meteen opgehaald, maar zoiets verwacht je toch niet? Die man was gewoon onbetrouwbaar.’

‘En nu?’ Thijs kijkt zijn vader aan. ‘Nou kunnen we dus weer niet varen. Moet ik zeker weer een jaar wachten voordat je een boot vindt.’

‘Een jaar lijkt me wel lang, jongen, maar ik kan niet zo een-twee-drie een geschikte boot toveren. Ik snap dat je teleurgesteld bent, maar het is niet anders.’ Zijn vader gaat naar binnen.

‘Ik baal ervan.’ Thijs trapt een steentje in het water.

‘Wat zullen we nu doen?’ vraagt Lotte.

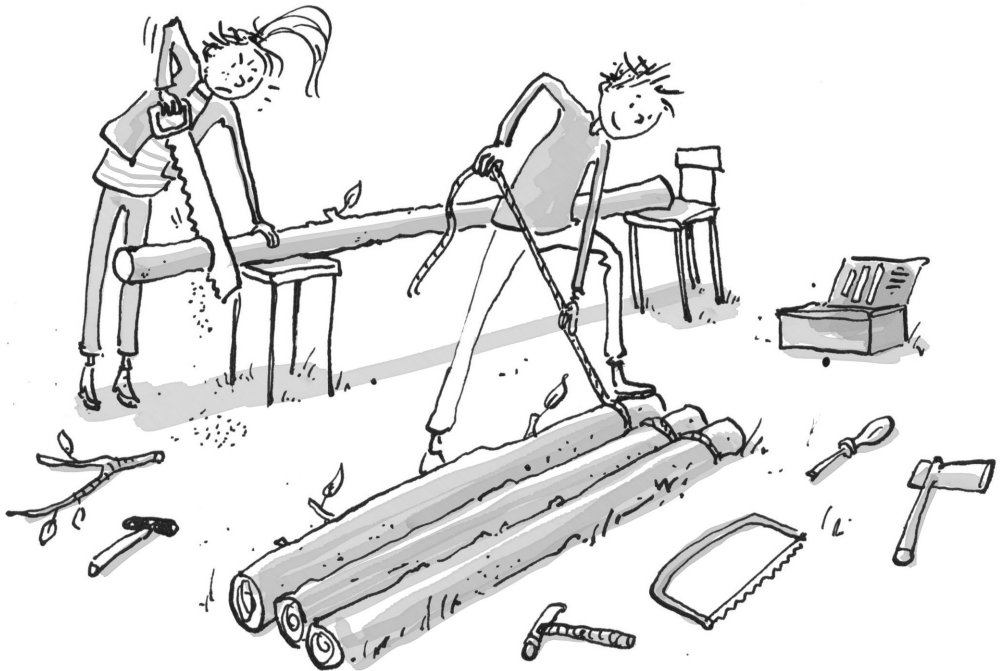
Thijs haalt zijn schouders op. ‘Ik heb nergens zin in. Ik wil varen.’

Lotte denkt na. Zonder boot kunnen ze niet varen. Haar ogen glijden over het landje. Dan ziet ze een stapel dunne boomstammen en wat planken. ‘Mogen wij dat hout gebruiken?’ vraagt ze.

‘Ja,’ zegt Thijs chagrijnig. ‘Mijn vader heeft gisteren gesnoeid en wat boompjes gekapt. Maar wat moeten we daarmee?’

‘We bouwen een vlot,’ zegt Lotte. ‘Wij hebben helemaal geen boot nodig, op een vlot kunnen we ook varen.’

Thijs’ humeur klaart meteen op. ‘Yes! Dat doen we!’ Hij rent naar de schuur om de gereedschapskist en touw te halen.

Lotte en Thijs zijn druk aan het werk als Thijs' moeder thuiskomt.

‘Hebben jullie al iets gedronken?’ vraagt ze.

‘Geen tijd,’ zegt Thijs. ‘We moeten doorwerken.’

‘Wordt dat een vlot?’ vraagt zijn moeder.

‘Goed gezien,’ zegt Thijs.

‘Willen jullie met een zelfgebouwd vlot het water op gaan?’

Thijs knikt.

‘Is dat niet veel te gevaarlijk? Kunnen jullie niet beter wachten tot papa een geschikte boot heeft gevonden?’

‘Dit wordt een supersterk vlot. Daar kunnen we zelfs mee de zee op.’

‘Als je dat maar laat,’ zegt zijn moeder. ‘Geen drinken dus.’

Thijs zucht geïrriteerd. ‘Nee, mam.’

‘We maken het nog breder,’ zegt Thijs tegen Lotte en hij haalt nog wat planken.

‘Super!’ zegt Lotte. ‘We moeten er met z’n drieën op kunnen. Waar is Max trouwens?’ Ze kijkt naar het water en dan ziet ze Max op de kant liggen met een stok. Wat zal hij genieten als we gaan varen, denkt Lotte. Ze weet nu al dat hij steeds van het vlot het water in zal duiken. Ze kijkt naar het eiland dat in de verte in het water ligt. Daar willen ze naartoe.

‘Wat heb je?’ vraagt Lotte als ze Thijs voor zich uit ziet staren.

‘Ik denk ineens weer aan juf Braaksel. Weet je nog dat ik een keer heb verteld dat er een vrouw aan de deur kwam die heel kwaad was?’

‘Ja, omdat je bal op het pad lag en ze bijna met haar fiets was gevallen? Bedoel je die?’

‘Ja.’

‘Wat heeft dat met juf Braaksel te maken?’

‘Ik eh, ik weet het niet zeker, maar volgens mij was het Braaksel.’

‘Wát? Meen je dat echt?’

Thijs knikt. ‘Maar het kan ook dat ze er alleen maar op lijkt.’

‘Dat is een heel gemeen mens,’ zegt Lotte. ‘Ze dreigde toch dat ze de politie erbij zou halen als er weer iets op het pad lag? Maar dat kan toch niet? Dat mens heeft een hekel aan kinderen, dan word je toch nooit hoofd van een school?’

‘Of juist wel,’ zegt Thijs.

Hij gaat verder met timmeren, maar het laat Lotte niet los. ‘Ik wil het weten,’ zegt ze opeens. ‘Ik wil weten of dat gemene mens ons nieuwe hoofd is. Hoe kunnen we daarachter komen?’

‘Ze moet ook aan het water wonen. Anders zou ze hier niet langs fietsen. Het pad loopt dood.’

‘Laten we kijken waar ze woont,’ zegt Lotte.

Een paar tellen later zitten ze al op de fiets. Max rent naast hen.

Ze fietsen langs de huizen die aan het water liggen. De bewoners van de eerste vijf huizen kennen ze wel. Maar daarna rijden ze heel langzaam. Het zesde huis kan het niet zijn, daar spelen een paar kleintjes in de tuin. In het huis ernaast zitten een oude vrouw en een oude man voor het raam.

Het pad dat langs het water loopt is best lang. Ze rijden al een tijdje, maar het huis dat ze zoeken hebben ze nog steeds niet gevonden. Ze komen langs een kleine haven

waar boten liggen. Daarna zijn er nog een paar huizen. Op eens trappen ze op hun rem. De tuin van het huis waar ze voor staan ziet er heel raar uit. Boven het hek waarmee de tuin is afgezet, zit prikkeldraad.

Ze kijken naar de borden die aan het hek hangen. Een verbodsbord met een hond die zit te poepen. Daarnaast een bord met VERBODEN VOOR KATTEN erop. Lotte wijst naar een vogelverschrikker die midden op het gras staat. Het gras ziet er keurig netjes uit, alsof het gestofzuigd is. Nergens ligt rommel, er is zelfs geen onkruidje of bloemetje te bekennen.

‘Het is geen echt gras,’ fluistert Lotte. ‘Het is nep.’

‘Het zou best kunnen dat dat mens hier woont,’ zegt Thijs zachtjes.

‘Ja,’ fluistert Lotte. Ze heeft nog nooit zo’n ongezellige tuin gezien.

‘Durf jij te kijken?’ vraagt Thijs.

Lotte knikt. Ze voelt aan het hek, maar het zit op slot. Hoe kan ze die tuin in komen? Dan moet ze over het prikkeldraad klimmen. Ze loopt om de tuin heen en ziet dan een boom op het pad van de bureu. Een brede tak hangt over het hek heen. Lotte wil in de boom klimmen en via de tak de tuin in springen, ze moet gewoon weten of dit het huis van dat rare mens is.

Net op dat moment ziet Thijs iemand aan komen fietsen. Stel je voor dat het juf Brakel is! ‘Wegwezen!’ zegt hij. Lotte en Thijs schieten achter de schuur van de bureu. Maar Max ligt midden op het pad. Ze durven hem niet te roepen.

‘Max!’ sist Lotte, maar hij blijft op het pad liggen.

Ze zien hoe de vrouw vlak bij Max stopt.

Thijs kijkt naar de ouderwetse bruin geruite fietstassen.

Dat chagrijnige mens dat telkens langs zijn huis rijdt heeft ook zulke fietstassen.

‘Wat doe jij hier?! Vies beest, ga naar je baas!’ horen ze haar schreeuwen. Ze kijken elkaar geschrokken aan. Het is de stem van juf Braaksel. Nu herkennen ze ook haar gezicht. Terwijl juf Braaksel er makkelijk langs kan, stapt ze af, rukt haar fietspomp van haar fiets en wil Max ermee op zijn kop slaan. Maar Max springt op, grijpt met zijn tanden de pomp vast en schudt hem grommend heen en weer. Juf Braaksel trekt en trekt. ‘Hier met mijn pomp!’ Met al haar kracht probeert ze de pomp uit Max’ bek te rukken, maar het lukt niet. Ze moet opgeven.

‘Wacht maar,’ zegt ze en ze loopt naar het pad waar Lotte en Thijs zich hebben verstopt. Ze drukken zich helemaal tegen de schuur aan. Ze staat vlak bij hen, met haar rug naar hen toe, ze hoeft zich alleen maar om te draaien. Ze durven amper adem te halen. Juf Braaksel bukt, raapt een steen op en loopt naar Max toe. De kinderen kunnen het niet geloven.

‘Dierenbeul!’ wil Lotte roepen. Ze wil juf Braaksel tegenhouden, maar dat kan niet, want dan merkt juf Braaksel dat ze haar bespieden. Maar ze wil ook niet dat Max een steen tegen zijn kop krijgt. Dan doet ze haar fluitje. Het werkt: Max laat de pomp los en rent naar hen toe. Juf Braaksel kijkt niet meer naar de hond. Ze raapt scheldend haar pomp op, doet het hek open en gaat haar huis in.

3

Lotte zit nog steeds met juf Braaksel in haar hoofd als haar stiefvader met een stralend gezicht de deur voor haar opendoet.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zegt hij. ‘Tadadadam!’ Hij haalt een helm achter zijn rug vandaan. ‘Die heb ik voor een prikkie over kunnen nemen van een vriend. Zijn dochter heeft een nieuwe helm gekocht. Hij is voor jou!’

‘Echt waar?’ roept Lotte blij uit. Ze wilde al zo lang een keer bij Fred achter op de motor, maar zonder helm mocht het niet.

‘Mag ik vanavond bij je achterop?’ vraagt ze.

‘Nee, we gaan nu. Je moeder komt wat later thuis, dan kunnen wij mooi een ritje maken.’

‘Yes!’ roept Lotte blij. Het lijkt haar echt vet. Ze zet de helm op.

‘We gaan even naar het strand,’ zegt Fred.

Lotte kan niet wachten. Zodra Fred de motor heeft gestart, gaat ze achterop zitten. Ze is echt blij. Zo lief van Fred dat hij voor haar een helm heeft gekocht. Ze slaat haar armen om hem heen en daar gaan ze.

Hij scheurt langs de auto’s richting strand. Elke keer als ze de bocht omgaan helt Lotte helemaal opzij. Het kan

haar niet hard genoeg gaan. Ze vindt het jammer als ze bij het strand zijn aangekomen.

‘En?’ vraagt Fred. ‘Bevalt het?’

‘Ik vind het vet!’ zegt Lotte. Ze lopen een stukje langs de vloedlijn.

‘Hartstikke lief dat je een helm voor mij hebt gekocht,’ zegt Lotte. Ze weet dat Fred haast geen geld heeft sinds zijn uitkering is stopgezet. Hij kluste stiekem bij en daar kwamen ze achter.

‘Dat komt omdat ik iets te vieren heb,’ zegt hij.

‘Heb je een baan?’ vraagt Lotte.

‘Nee, dat heb ik al opgegeven,’ zegt Fred. ‘Op telemarketeers zit niemand meer te wachten.’

‘Je zou je toch laten omscholen?’ zegt Lotte.

‘Ja, maar dat is nu gelukkig niet meer nodig.’

‘Hoezo niet? Mag ik het weten?’ vraagt Lotte.

‘Als je een geheim kunt bewaren,’ zegt Fred. ‘Je mag het

echt tegen niemand vertellen. En vooral niet tegen je moeder.'

'Ik hou mijn mond,' zegt Lotte.

'Oké dan,' zegt hij. 'Ik ga een bedrijf beginnen. Een bedrijf in alarmsystemen. Ik heb onderzoek gedaan en in de beveiliging valt veel te verdienen. Ik had het al een tijdje in mijn hoofd, maar ik heb iemand nodig die me erbij kan helpen. Ik moet namelijk een lijst samenstellen van mensen die nog geen alarminstallatie in huis hebben.'

'En heb je iemand gevonden?'

'Ja!' zegt Fred blij. 'Mijn nichtje. Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Ze wilde iets bijverdienen, maar ze is nog geen zestien. En toen zei ik: ik heb wel een baantje voor je. Ik ben er zo blij mee. Nu kan ik van start gaan.' Hij blijft staan en kijkt op zijn horloge. 'We moeten terug. Ik denk dat je moeder al thuis is.'

'Waarom mag mama het niet weten?'

'Het moet een verrassing voor haar zijn,' zegt Fred. 'Ik doe het voor haar. Ik vind dat ze veel te hard werkt. De hele week in de drogisterij en dan moet ze 's avonds nog strijkwerk doen om wat bij te verdienen. Dat houdt ze nooit vol.'

'Nee,' zegt Lotte. 'Ze is veel te druk. Ze heeft nooit meer tijd om met mij iets leuks te doen. En de laatste tijd heeft ze steeds vaker hoofdpijn.'

'Precies,' zegt Fred. 'En daar gaat verandering in komen. Ik ben zo blij dat mijn plan nu eindelijk kan doorgaan. Niets staat me meer in de weg. Hoe vind je het?'

'Vet!' zegt Lotte.

De hele terugweg op de motor denkt ze aan het plan van Fred.

Wat een geluk dat zijn nicht hem wil helpen. Ze kent Freds familie niet. Maar het is hartstikke tof dat ze het

doet. Wat zal haar moeder blij zijn als ze eindelijk minder kan werken. De laatste tijd maakt ze zich zorgen om haar moeder. Ze heeft het er vaak met Thijs over hoe ze haar zou kunnen helpen, maar er leek geen oplossing voor te zijn. Nu dus wel! Wat zal Thijs blij zijn als hij dit hoort.

‘Mag Thijs het weten?’ vraagt ze als ze voor hun huis staat. ‘Hij kan heel goed geheimen bewaren.’

‘Beslist niet,’ zegt Fred. ‘Het is ons geheim.’ Hij geeft haar een boks.

